

Arrest

nr. 346 558 van 13 mei 2026
in de zaak X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
 Sint-Quentinstraat 3 / 3
 1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X. en X., die beiden verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 november 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een humanitair visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2024 dienen de verzoekers, die verklaren van Palestijnse origine te zijn, via de Belgische ambassade te Caïro (Egypte) een aanvraag in voor een visum lang verblijf om humanitaire redenen.

Op 14 oktober 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om deze aanvragen te weigeren.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoekers ter kennis werden gebracht op 16 oktober 2025. Deze beslissingen berusten op dezelfde motieven, die luiden als volgt:

“(…)

Aangezien (...) zich samen met zijn gezin bij zijn (haar) 34-jarige meerderjarige zoon M. A., A. R F - RR xxx, in België wenst te vestigen kan hij (zij) niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige vader ivf Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Wij verwijzen naar het feit dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zichzelf geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). De advocaat verwijst in zijn uiteenzetting naar de precaire humanitaire situatie in Egypte en Palestina. De aanval van Hamas op Israël op 7 oktober 2023, gevolgd door een bombardementencampagne van ongekende omvang diezelfde dag en een Israëlisch grondoffensief vanaf 13 oktober, laaide het conflict in de Gazastrook weer op. Dit willekeurige geweld, aldus het Internationaal Gerechtshof, heeft de schijn van genocide en heeft geleid tot de gedwongen ontheemding van zijn cliënten. Net als de hele bevolking van Gaza zouden zij in Gaza te maken krijgen met catastrofale voedselonzeekerheid en extreme armoede. Veel organisaties in het veld beschrijven de verwoesting van de gezondheidszorg en de extreme kwetsbaarheid van de alternatieven die zo goed mogelijk zijn opgezet. Vrouwen en meisjes worden het hardst getroffen door de verslechterende gezondheidssituatie. De terugkeer van zijn cliënten is in deze context, waarin het Internationaal Gerechtshof heeft gewezen op het risico van genocide, volledig uitgesloten. Het Egyptische beleid ten aanzien van de behandeling van inwoners van Gaza blijft onzeker en het risico op deportatie blijft bestaan. Desondanks zijn enkele tienduizenden Palestijnen de grens overgestoken om hun toevlucht te zoeken in Egypte. Hun situatie blijft uiterst precair. Ze profiteren niet van de vluchtelingenstatus en voor de overgrote meerderheid (tenzij ze de Egyptische nationaliteit hebben), ook niet van de mogelijkheid om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Zonder verblijfsvergunning hebben Palestijnen die naar Egypte zijn gevlucht geen middelen om te werken of in hun levensonderhoud te voorzien. Ze leven in extreme armoede, die nog wordt verergerd door het toch al verzwakte economische klimaat van het land. Zijn cliënten lopen daarom nog steeds een reëel risico op ernstige schade zolang ze in een staat verblijven die hun geen verblijfsstatus verleent en hen blootstelt aan het risico te worden teruggestuurd. Gezien de omstandigheden in Egypte en de Gazastrook zijn ze voor hun levensonderhoud afhankelijk van de heer A. A. en hopen ze op juridische bescherming. Zijn cliënten lopen een reëel risico om ernstige letsels op te lopen of zelfs te overlijden. In zo'n situatie zijn ze noodzakelijkerwijs afhankelijk van hun familielid dat in België woont. De eerste twee verzoekers zijn 68 en 67 jaar oud. Zij zijn bijzonder kwetsbaar en lijden aan leeftijdsgebonden aandoeningen. Meneer R. A. lijdt aan hypertensie en diabetes, evenals aan artrose en degeneratieve discusaandoening, terwijl mevrouw S. A. eveneens lijdt aan degeneratieve discusaandoening en een proximale ulnaire fractuur. De derde verzoekster is eveneens kwetsbaar, aangezien zij een alleenstaande moeder is met haar minderjarige zoon, over wie zij de voogdij heeft. Alle verzoekers, waaronder de jonge Y. Y., zijn verzwakt en lijden aan talrijke zorgwekkende symptomen die verband houden met hun situatie: angst, slapeloosheid, depressie en posttraumatische stressstoornis. Deze verklaringen moeten worden gelezen in de huidige context van Gaza, dat door het Internationaal Gerechtshof is aangemerkt als een genocide. Het immense psychologische trauma dat een dergelijke situatie teweegbrengt bij slachtoffers en overlevenden kunnen niet in woorden worden uitgedrukt. Zowel de referentiepersoon als diens broer de genaamde Ah. A. kunnen volledig financieel instaan voor de verzoekers. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §33; EHRM 2 juni 2015, K.M. t. Zwitserland, §59). Hetzelfde geldt voor relaties tussen broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (RvV, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Er werd niet aangetoond dat de betrokkenen in Egypte financieel worden ondersteund door hun zoon in België, maar enkel door een zoon die in Duitsland verblijft. Evenmin blijkt uit de voorgelegde documenten dat er op regelmatige basis geld werd overgemaakt door de te vervoegen persoon aan de betrokkenen. Bovendien blijkt uit de documenten dat aanvrager A. R. F. S., geboren op (...)1957, maandelijks een pensioen van 1.551 NIS ontvangt, wat overeenkomt met ongeveer 471 Amerikaanse dollar. De financiële afhankelijkheid is dan ook niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Uit de asielerklaring van de referentiepersoon blijkt dat de meerderjarige aanvragers nog drie zonen, broers of ooms hebben die

woonachtig zijn in Roemenië en Duitsland. Het blijft onduidelijk waarom zij België als vestigingsland hebben gekozen, aangezien zij door hun zoon in Duitsland worden ondersteund en hem ook bezoeken. Er wordt verwezen naar een medische problematiek, meneer R. A. lijdt aan hypertensie en diabetes, evenals aan artrose en degeneratieve discusaandoening, terwijl mevrouw S. A. eveneens lijdt aan degeneratieve discusaandoening en een proximale ulnaire fractuur, A. R. R F heeft last van slapeloosheid en Y. Y. Y J heeft last van duizeligheid en vermoeidheid. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter niet, noch wordt onderbouwd, dat behandeling van hun aandoeningen buiten Egypte, en specifiek in België, noodzakelijk is. Indien verzoekers lijden aan een ziekte waarvoor in hun land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling beschikbaar is, hebben zij de mogelijkheid om een visumaanvraag in te dienen om medische redenen, overeenkomstig de daarvoor geldende bepalingen. Bovendien zijn de voorgelegde medische attesten niet opgesteld door een arts die erkend is door de Belgische ambassade of het consulaat, waardoor het moeilijk te verifiëren is of de medische documenten authentiek zijn. Bovendien bevinden betrokkenen zich momenteel in Egypte. Er zijn geen aanwijzingen in het dossier die erop duiden dat het verblijf in Egypte voor betrokkenen niet verder verlengd zou kunnen worden. Er werd ook geen bewijs ingediend dat mevrouw A. R. R F in Egypte niet kan werken, gezien er geen taalbarrière is. Er is geen enkel officieel document voorgelegd dat bewijst dat de Egyptische autoriteiten hun aanvragen voor een verblijfsvergunning hebben geweigerd. Betrokkenen leggen geen uittreksel uit het strafregister voor. Uit het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie blijkt dat bescherming volgens artikel 48/4 §2 c Vw alleen wordt toegekend als 'de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger die terugkeert naar het getroffen gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico op ernstige schade loopt. Ondanks de machtsovername door Hamas, de Israëlische blokkade en de schendingen van basisrechten, treffen deze onveiligheid en mensenrechtenschendingen niet systematisch alle inwoners van Gaza. Er moeten persoonlijke elementen zijn die de persoon onderscheiden en een groter risico op ernstige schade aantonen. Het blijft noodzakelijk om relevante individuele elementen aan te brengen die hun precarie humanitaire situatie volgens art. 3 EVRM en artikel 48/4 §2 c Vw bevestigen. Wij wijzen erop dat niet alle inwoners van de Gazastrook zich in een situatie van ernstige persoonlijke onveiligheid bevinden als gevolg van de algemene humanitaire situatie en willekeurig geweld in de zin van artikel 3 EVRM. Om het risico op willekeurig geweld te kunnen bepalen, dienen de verzoekers hun aanvraag te onderbouwen met de benodigde bewijsstukken. Er zijn ook geen aanwijzingen dat het verblijf in Egypte niet verlengd zou kunnen worden. Overwegende dat het aan betrokkenen is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragers ligt die een verblijfsvergunning aanvragen en dat deze personen daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moeten voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. De advocaat verwijst naar de toepassing van artikel 20 VWEU, dat stelt dat, indien niet voldaan is aan de nationale voorwaarden voor gezinshereniging (wat in deze aanvraag inderdaad het geval is), op basis van het Unierecht alsnog een verblijfsrecht kan worden toegekend aan een derdelands familielid (in casu de aanvrager) dat 'afhankelijk' is van een statische Belg (de referentiepersoon in deze aanvraag). Er wordt daarbij verwezen naar artikel 20 VWEU en het vermeende recht op gezinshereniging. Wij wijzen erop dat er in deze zaak geen aanvraag werd ingediend op basis van artikel 40ter van de Verblijfswet, maar op basis van de artikelen 9 en 13. Dit betreft twee verschillende soorten aanvragen, die wegens hun aard door verschillende bevoegde diensten worden behandeld. Hoewel de Zambrano-zaak (C-34/09, Gerardo Ruiz Zambrano) een belangrijk precedent heeft geschapen voor het verblijfsrecht van derdelanders in de EU, zijn de feiten in de huidige humanitaire visumaanvragen niet vergelijkbaar. In de Zambrano-zaak ging het om een derdelander die de ouder was van twee minderjarige Belgische kinderen, die volledig afhankelijk waren van hem voor hun dagelijkse verzorging en levensonderhoud. Het Hof van Justitie oordeelde dat het weigeren van een verblijfsrecht aan de ouder zou betekenen dat de kinderen, als Unieburgers, het grondgebied van de EU zouden moeten verlaten, waardoor hun rechten uit hoofde van artikel 20 VWEU illusoir zouden worden. In de huidige dossiers gaat het echter om meerderjarige aanvragers die stellen afhankelijk te zijn van een in België verblijvende referentiepersoon. Er is geen sprake van een ouder-kindrelatie waarbij de Unieburger volledig afhankelijk is van de derdelander. Bovendien is niet aangetoond dat de aanvragers financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon in België. Uit de voorgelegde documenten blijkt zelfs dat één van de aanvragers een eigen pensioen ontvangt. Daarom kan het beroep op artikel 20 VWEU en de Zambrano-rechtspraak in deze context niet worden gevolgd. Er is geen sprake van een situatie waarin het verblijfsrecht van de derdelander noodzakelijk is om het effectieve genot van het Unieburgerschap van een Belgisch familielid te waarborgen. Hoewel het belang van het kind een fundamenteel beginsel is, heeft de Raad van State herhaaldelijk geoordeeld dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) in zijn geheel geen directe werking heeft (zie o.a. RvS nr. 100.509 van 31.10.2001 en RVV nr. 107.495 van 29.07.2013). De bepalingen zijn onvoldoende precies en juridisch bindend om rechtstreeks afdwingbaar te zijn zonder verdere nationale regelgeving. Bovendien toont de betrokkene niet concreet aan dat een verblijf in het land van herkomst/verblijf het belang van het minderjarige kind zou schaden. Ook het beroep op artikel 24 van het EU-Handvest kan om dezelfde reden niet worden aanvaard: dit artikel vereist een concrete en onderbouwde aantasting van het kinderbelang, wat in dit dossier ontbreekt. Er werd geen enkel officieel document voorgelegd dat aantoont dat de Egyptische autoriteiten hun aanvraag voor een verblijfsvergunning hebben geweigerd, noch dat

inschrijving in Egyptische scholen onmogelijk was/is. Volgens beschikbare informatie laat een richtlijn van november 2023 uitzonderlijke inschrijving van vluchtelingen in openbare scholen toe (zie COI QUERY 06/12/2024, p.20). Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. De humanitaire visumaanvraag bevat geen elementen van een prangende humanitaire situatie en een familiaal isolement waardoor er geen duidelijke elementen zijn die erop kunnen wijzen dat de gunst van de afgifte van een humanitair visum kan worden toegestaan. Humanitaire visumaanvragen worden geval per geval beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt, de visumaanvraag bevat onvoldoende humanitaire elementen op basis waarvan de gunst van het toekennen van een humanitair visum toegestaan kan worden. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren aangaande een precaire humanitaire situatie. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvragen een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben tijdig een syntheseseminarie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekers zetten in de syntheseseminarie het volgende enig middel uiteen:

"Eerste en enige middel, genomen uit de schending van:

- artikel 9 en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15 december 1980 genoemd); - artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest genoemd);

- artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna het VWEU genoemd); - de zorgplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Eerste onderdeel

Verzoekers hebben hun visumaanvraag gebaseerd op artikel 20 van het VWEU.

Sinds het arrest Ruiz Zambrano van het Hof van Justitie van de Europese Unie is het duidelijk dat derdelands familieleden van een Unieburger een afgeleid verblijfsrecht kunnen genieten op basis van artikel 20 van het VWEU, indien de weigering van dat verblijfsrecht tot gevolg zou hebben dat hun familielid-Unieburger het effectieve genot verliest van de belangrijkste rechten die ontleend worden aan diens Unieburgerschap.¹

Het effectieve genot van de belangrijkste rechten die voortvloeien uit het Unieburgerschap wordt met name ontnomen wanneer er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en diens derdelands familieleden waardoor de Unieburger, bij een weigering van het verblijfsrecht, gedwongen zal zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten.

Het Hof van Justitie heeft zijn vaste rechtspraak als volgt bevestigd:

“57 In de eerste plaats moet eraan worden herinnerd dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de rechten die zij aan hun status ontleen [arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42, en 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 37].

58 In dit verband heeft het Hof reeds geoordeeld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders weliswaar niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, maar niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat aan het burgerschap van de Unie elk nuttig effect zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger verbonden rechten zou worden ontzegd [zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo (Verblijfsrecht van een gezinslid – Onvoldoende bestaansmiddelen), C-451/19 en C-532/19, EU:C:2022:354, punt 45].

59 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger die een lid van zijn familie is een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat die ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten [arresten van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 52, en 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo (Verblijfsrecht van een gezinslid – Onvoldoende bestaansmiddelen), C-451/19 en C-532/19, EU:C:2022:354, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak].”

Het Hof van Justitie heeft zijn rechtspraak bevestigd in het arrest YC t. Stadt Wuppertal.

Het Hof van Justitie heeft overigens eveneens verduidelijkt dat er op de Lidstaten een onderzoeksplicht rust:

“61 [...] De bevoegde nationale autoriteiten dienen daarentegen op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger vrijelijk moeten kunnen overleggen, en door in voorkomend geval de nodige onderzoeken te verrichten, na te gaan of er tussen deze twee personen een dergelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat [zie in die zin arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 53].”

België kent geen specifieke procedure voor derdelands familieleden van een statische Belg die niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, maar die een afgeleid verblijfsrecht kunnen laten gelden op basis van artikel 20 van het VWEU. De procedure om een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU te kunnen doen gelden, valt onder de procedurele autonomie van de Lidstaten.

Hierover heeft het Hof van Justitie als volgt geoordeeld:

“In dit verband is het weliswaar een zaak van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties als bedoeld in punt 51 van het onderhavige arrest krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat neemt niet weg dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 76).” (eigen aanduiding)

Daarnaast vereist het zorgvuldigheidsbeginsel een proactief onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen een Unieburger en diens derdelands familieleden. Uw Raad heeft dit op volgende wijze onder woorden gebracht:

« En effet, il appartient certes au demandeur de fournir tout élément qu'il juge utile à l'examen de sa demande à la partie défenderesse. Cependant, comme exposé au point 3.7., cette dernière est tenue, même si la loi ne le prévoit pas expressément, mais conformément au principe général de minutie et, en l'espèce, à la jurisprudence précitée de la Cour de justice de l'Union européenne, de veiller à récolter toute information nécessaire lui permettant de déterminer s'il existe une relation de dépendance entre le citoyen de l'Union et le ressortissant d'un pays tiers d'une nature telle que, en cas de refus d'octroi d'un droit de séjour dérivé à ce dernier, ledit citoyen de l'Union serait, dans les faits, contraint de quitter le territoire de l'Union. »

Bij gebrek aan een specifieke procedure zijn verzoekers teruggevallen op een aanvraag van een humanitair visum op basis van artikel 9 van de wet van 15 december 1980, in samenlezing met artikel 20 van het VWEU.

Uit de bewoording van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij de aanvraag van verzoekers louter beschouwt als een aanvraag van een humanitair visum. De verwerende partij kan niet overwegen dat “de afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken” zonder afbreuk te doen aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU. De verwerende partij heeft immers geen appreciatiemarge, maar is ertoe gehouden om op basis van een minutieus onderzoek te verifiëren of verzoekers beantwoorden aan de criteria die het Hof van Justitie in zijn rechtspraak uiteengezet heeft.

Hetzelfde geldt voor de overweging dat “de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvragen een omzeiling van de procedure gezinshereniging [zou] inhouden.” Verzoekers hebben immers geen andere keuze dan hun aanvraag op basis van artikel 20 van het VWEU te formuleren via de procedurele weg van artikel 9 van de wet van 15 december 1980.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te vernietigen wegens een schending van artikel 20 van het VWEU. Zonder adequate motivering schenden de bestreden beslissingen eveneens artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980.

Tweede onderdeel

Verzoekers hebben in hun visumaanvraag de situatie in Gaza ingeroepen als deel van de bijzondere situatie die ertoe leidt dat ze afhankelijk zijn van hun Belgische zoon.

De situatie in Gaza is welbekend. Reeds in een beschikking van 26 januari 2024 heeft het Internationaal Gerechtshof geoordeeld dat het plausibel is dat de Israëlische Staat rechten beschermd door het Genocideverdrag schendt. Nadat internationale en Israëlische mensenrechtenorganisaties reeds tot dezelfde vaststelling gekomen waren, heeft de Onafhankelijke, Internationale Onderzoekscommissie van de Verenigde Naties voor de Bezette Palestijnse Gebieden, met inbegrip van Oost-Jeruzalem, en Israël (hierna de VN-Onderzoekscommissie) een duidelijke conclusie getrokken: De Israëlische Staat pleegt in Gaza de ergste der internationale misdaden.

In dit rapport bespreekt de VN- Onderzoekscommissie – naast het doden en verwonden van leden van de Palestijnse bevolking in Gaza – hoe de Israëlische Staat aan de bevolking van Gaza opzettelijk levensomstandigheden opdringt die ertoe strekken om de bevolkingsgroep gedeeltelijk of zelfs geheel te vernietigen.

De verwerende partij had noodzakelijkerwijze kennis van deze bevindingen op het moment van de bestreden beslissing, vermits de VN-Onderzoekscommissie verslag uitbrengt aan de VN-Mensenrechtenraad.

Verzoekers hebben in hun visumaanvraag uitgelegd dat ze intern ontheemd zijn geraakt in Gaza, en dat ze hun hebben en houden verloren hebben in het conflict, alvorens de Gazastrook te ontvluchten naar Egypte.

De bestreden beslissingen verklaren niet hoe de verwerende partij redelijkerwijze tot de vaststelling is kunnen komen “dat niet alle inwoners van de Gazastrook zich in een situatie van ernstige persoonlijke onveiligheid bevinden als gevolg van de algemene humanitaire situatie en geweld in de zin van artikel 3 EVRM. Om het risico op willekeurig geweld te kunnen bepalen, dienen de verzoekers hun aanvraag te onderbouwen met de benodigde bewijsstukken.”

Verzoekers zien overigens niet in welk bewijs ze thans nog kunnen leveren om te bewijzen dat ze onmogelijk terug kunnen naar de Gazastrook zonder zichzelf bloot te stellen aan een reëel risico op willekeurig geweld.

Zonder zich te steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen zijn, geven de bestreden beslissingen geen blijk van een afdoende motivering. Dit komt neer op een schending van de motiveringsplicht uit artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980. De bestreden beslissing schendt zo eveneens de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Derde onderdeel

Verzoekers hebben in hun visumaanvragen geciteerd uit landeninformatie die stelt dat de Egyptische autoriteiten Palestijnen uit Gaza niet officieel beschouwd als vluchtelingen. Bijgevolg blijven Palestijnse

X

vluchtelingen in Egypte niet alleen verstoken van de vluchtelingenstatus – en dus een formeel verblijfsstatuut – maar genieten ze evenmin toegang tot het onderwijs, de arbeidsmarkt en medische zorgen. De situatie van Palestijnen in Egypte is goed gedocumenteerd.

*Academische literatuur bevestigt wat verzoekers in hun visumaanvraag beschreven hebben. De Egyptische autoriteiten erkennen Palestijnen niet als vluchtelingen in de zin van de Conventie van 1951, en laten de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (de UNHCR) dan ook niet toe om Palestijnen te helpen. (F.P. ALBANESE en L. TAKKENBERG, *Palestinian Refugees in International Law*, Oxford University Press, 2021, p. 244 e.v. (stuk 13) Zonder vluchtelingenstatus is het zeer moeilijk voor Palestijnen om een wettelijke verblijfstitel in Egypte te bekomen. Zonder verblijfsstatus hebben Palestijnen geen toegang tot onderwijs en medische zorgen, waardoor de overgrote meerderheid van hen in Egypte onder de armoedegrens moet leven.*

De Palestijnse afkomst van verzoekers staat niet ter discussie. De bestreden beslissingen verduidelijken niet waarom de situatie die verzoekers uitgelegd hebben in hun visumaanvraag, niet op hen van toepassing zou zijn. Door van verzoekers het bewijs te vragen dat ze geen verblijfsstatus kunnen krijgen in Egypte, terwijl beschikbare landeninformatie de moeilijkheden van Palestijnen in Egypte bevestigt, leggen de bestreden beslissingen bovendien een onredelijke bewijslast op die onverenigbaar is met een minutieus onderzoek. De verwerende partij is er immers toe gehouden om zelf “in voorkomend geval de nodige onderzoeken te verrichten.” (HvJ 27 april 2023, M.D. t. Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatósága (C-528/21), §61)

Met de overweging dat er “geen aanwijzingen [zijn] in het dossier die erop duiden dat het verblijf in Egypte voor betrokkenen niet verder verlengd zou kunnen worden”, terwijl verzoekers wel minstens een begin van bewijs geleverd hebben over de precare situatie van Palestijnen in Egypte, zijn de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd, wat neerkomt op een schending van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980.

Zonder minutieus onderzoek geven de bestreden beslissingen eveneens blijk van een schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zonder de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Egypte, zoals verzoekers, mee in rekening te brengen bij een onderzoek van hun afhankelijkheidsband ten aanzien van hun Belgische zoon, schenden de bestreden beslissingen eveneens artikel 9 van de wet van 15 december 1980 in samenlezing met artikel 20 van het VWEU.

Vierde onderdeel

Verzoekers hebben in hun visumaanvraag uitgelegd dat hun Belgische zoon, samen met zijn broers, alle uitgaven voor hun rekening nemen. Ze hebben uitgelegd dat wegens de problemen waarmee overschrijvingen naar Palestijnse rekeningen geconfronteerd worden, hun Belgische zoon geld overschrijft naar zijn broer Ah. A., om het totaalbedrag in één keer over te kunnen maken.

Voor zover nodig, leveren verzoekers het bewijs van geldoverschrijvingen van hun Belgische zoon aan hun Duitse zoon (stuk 8).

De bestreden beslissingen motiveren dan ook niet hoe redelijkerwijze geconcludeerd kan worden dat de heer A. A. verzoekers niet financieel zou ondersteunen.

Daarnaast overweegt de bestreden beslissing dat verzoekers over een pensioen van 1.551 Israëlische shekel zouden beschikken, wat op basis van de huidige wisselkoers neerkomt op ongeveer 413,55 euro. Bijgevolg zou hun financiële afhankelijk niet aangetoond zijn.

Verzoekers hebben echter ook hun huurcontract voorgelegd (stuk 9), waaruit blijkt dat de huur van hun appartement 20.000 Egyptische pond bedraagt. Op basis van de huidige wisselkoers komt dit neer op 316,13 euro. Van verzoekers' pensioen zou dus, na betaling van de huur, nog ongeveer 97,42 euro overblijven. Verzoekers zouden met andere woorden alle andere maandelijkse uitgaven en levenskosten voor twee personen met medische problemen moeten kunnen betalen met dit restbedrag. De bestreden beslissingen verduidelijken niet hoe de verwerende partij de huurkosten van verzoekers' appartement mee in rekening gebracht zou hebben.

Het is dan ook uitgesloten dat verzoekers financieel onafhankelijk zouden zijn. De bestreden beslissingen erkennen overigens dat verzoekers minstens financieel ten laste komen van hun Duitse zoon, wat een financiële onafhankelijkheid in ieder geval uitsluit.

Volledigheidshalve voegen verzoekers nog toe dat hun dochter, zonder formele verblijfsstatus, geen toegang had tot de arbeidsmarkt in Egypte. In het licht van de reeds geciteerde landeninformatie (zie derde middelonderdeel), begrijpen verzoekers dan ook niet op welke nuttige wijze de bestreden beslissingen kunnen overwegen dat er geen bewijs neergelegd werd dat hun dochter niet zou kunnen werken.

In ieder geval studeert ze ondertussen in Duitsland (stuk 6), waardoor verzoekers niet anders kunnen dan terugvallen op hun zonen. Indien de verwerende partij in voorkomend geval de nodige onderzoeken uitgevoerd zou hebben, zou zij hiervan op de hoogte geweest zijn.

Zonder zich te hebben gebaseerd op een correcte feitenvinding, schenden de bestreden beslissingen artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980. Zonder minutieus onderzoek naar de afhankelijkheid van verzoekers ten aanzien van hun Belgische zoon, schenden de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsplicht. Bij gebrek aan een correcte afweging van de afhankelijkheidsband tussen verzoekers en hun Belgische zoon, schenden de bestreden beslissingen eveneens artikel 9 van de wet van 15 december 1980 en artikel 20 van het VWEU.

Vijfde onderdeel

De bestreden beslissingen benaderen bovendien de afhankelijkheid van verzoekers ten aanzien van hun Belgische zoon vanuit een eenzijdig, economisch perspectief. De afhankelijkheid is echter eveneens van morele aard, en vindt mede haar oorsprong in de medische situatie van verzoekers – zoals uiteengezet in hun visumaanvraag. Als overlevers van wat volgens een VN-onderzoekscommissie een genocide is, lijden verzoekers aan onder meer een posttraumatische stressstoornis (stuk 10) en angststoornissen (stuk 11).

Over de medische situatie overwegen de bestreden beslissingen dat verzoekers niet aangetoond zouden hebben dat een medische behandeling in België vereist is. De bestreden beslissingen verwijzen in het bijzonder naar de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag wegens medische redenen in te dienen op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De mogelijkheid om een 9ter-aanvraag in te dienen, doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoekers het recht hebben om hun afhankelijkheidsband ten aanzien van hun Belgische zoon op minutieuze wijze onderzocht te zien in het licht van artikel 20 van het VWEU. Bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband, moet de verwerende partij niet nagaan of een medische behandeling in België noodzakelijk is. De verwerende partij moet daarentegen verifiëren of de weigering van het verblijfsrecht in hoofde van verzoekers zou neerkomen op de ontneming van het effectieve genot van de rechten die hun Belgische zoon ontleent aan zijn status van Unieburger.

Bij dit onderzoek moet de verwerende partij proactief zijn, zoals het Hof van Justitie en Uw Raad dit reeds overwogen hebben.

Verzoekers hebben op het moment van hun visumaanvraag medische attesten neergelegd van geneesheren van de Al-Rehab Polikliniek. De betreffende dokters zijn bij naam identificeerbaar en de contactgegevens van het ziekenhuis staan vermeld op de medische attesten.

Ondanks de plicht om “erover te waken om alle nodige informatie te vergaren”, vergenoegen de bestreden beslissingen zich met de vaststelling dat de medische attesten niet opgesteld zijn door de arts die erkend is door de Belgische diplomatieke post in Caïro. De verwerende partij had nochtans eenvoudigweg inlichtingen kunnen inwinnen bij de Belgische ambassade, rechtstreeks het ziekenhuis Al-Rehab kunnen contacteren, of de verzoekers kunnen uitnodigen om de medische attesten te laten legaliseren.

De bestreden beslissingen schenden dan ook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zonder minutieus onderzoek naar de afhankelijkheid van verzoekers ten aanzien van hun zoon wegens hun medische situatie, schenden de bestreden beslissingen artikel 20 van het VWEU.

Zesde onderdeel

De bestreden beslissingen benadrukken dat een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 verschilt van een visumaanvraag op basis van artikel 9 van dezelfde wet. Verzoekers verwijzen in dit opzicht naar wat reeds uiteengezet werd onder het eerste middelonderdeel.

Vervolgens focussen de bestreden beslissingen op de verschillen tussen de feitelijke situatie van verzoekers en de feiten die aan de grondslag lagen van het arrest Ruiz Zambrano. In dit arrest ging het immers om een

meerderjarige derdelander die ouder was van twee minderjarige Belgische kinderen, die volledig afhankelijk van hem waren voor hun dagelijkse verzorging en levensonderhoud.

Met de overweging dat de feiten in de situatie van verzoekers anders zijn dan die in de zaak Ruiz Zambrano, maken de bestreden beslissingen abstractie van het juridische principe zoals het Hof van Justitie dat bevestigd heeft in vaste rechtspraak. Bovendien geven de bestreden beslissingen op deze manier blijk van de drogredenering van de stropop. Verzoekers hebben immers op geen enkel moment betoogd dat hun feitelijke situatie identiek is als die van het arrest Ruiz Zambrano. Ze hebben daarentegen betoogd dat de juridische principes uit dat arrest mutatis mutandis van toepassing zijn op hun situatie, vermits ook zij zich in een afhankelijkheidsverhouding ten aanzien van een Unieburger bevinden.

Verzoekers' visumaanvraag geeft een duidelijk overzicht van de elementen die hun afhankelijkheidsband ten aanzien van hun Belgische zoon onderschrijven. De heer R. A. en mevrouw S. A. zijn respectievelijk 68 en 67 jaar oud. Ze zijn niet alleen op pensioenleeftijd, maar hebben ook medische problemen. Sommige van deze medische problemen vinden hun oorsprong in de traumatische ervaringen die ze opgelopen hebben in Gaza. Ze zijn immers ontsnapt aan wat volgens de VN-Onderzoekscommissie een genocide is. Bijgevolg leven ze als feitelijk vluchtelingen in Egypte, waar ze desondanks – net zoals het gros van de Palestijnen – noch de vluchtelingenstatus, noch een andere formele verblijfstitel kunnen verkrijgen, en waar ze dus verstoken zullen blijven van een toegang tot sociale rechten en gezondheidszorg.

Ze zijn bijgevolg niet alleen financieel afhankelijk van hun zonen, die instaan voor hun huur, medische kosten en levensonderhoud, maar ook emotioneel afhankelijk van hun kinderen.

De Belgische zoon van verzoekers, de heer A. A., heeft geen andere gezinsleden ten laste (stuk 12) en kan zich ontfemen over zijn ouders. Bovendien zouden ze zo in de nabijheid verblijven van hun derde zoon, de heer I. A., die als erkend vluchteling in België verblijft en zijn broer en ouders verder zou kunnen ondersteunen waar nodig.

Indien verzoekers niet het verzochte verblijfsrecht krijgen, zal het de heer A. A. zijn die zich genoodzaakt ziet om opnieuw naar Egypte te reizen, ditmaal om zich in de nabijheid van zijn ouders te vestigen en zo verder in te kunnen staan voor hun levensonderhoud.

Door een onheuse vergelijking tussen verzoekers' situatie en het feitenrelaas in het arrest Ruiz Zambrano geven de bestreden beslissingen geen blijk van een deugdelijke feitenvinding. Op deze manier schenden de bestreden beslissingen artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980. De bestreden beslissingen op deze manier evenmin blijk van een minutieus onderzoek naar de afhankelijkheidsband tussen verzoekers en hun Belgische zoon, wat neerkomt op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, alsook van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 in samenlezing met artikel 20 van het VWEU.

Zevende onderdeel

Het afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU wordt rechtstreeks verkregen op basis van het Unierecht. 18 Bij de uitvoering van het Unierecht zijn de Lidstaten ertoe gehouden om de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie te respecteren. Artikel 4 van het Handvest verbiedt met name foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Met de overweging dat verzoekers hun aanvraag moeten ondersteunen met de nodige bewijsstukken om het risico op willekeurig geweld te bepalen, terwijl ze in hun visumaanvraag aangegeven hebben dat ze ontvlucht zijn aan wat een VN-Onderzoekscommissie kwalificeert als genocide, geven de bestreden beslissingen geen blijk van een aandachtig, rigoureuus onderzoek naar het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen.

De bestreden beslissingen houden evenmin rekening met de landeninformatie die de precaire situatie van Palestijnse vluchtelingen in Egypte omschrijft. Opnieuw zijn de bestreden beslissingen niet gebaseerd op een deugdelijk, rigoureuus onderzoek.

Op deze manier schenden de bestreden beslissingen artikel 4 van het Handvest, alsook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Daarnaast waarborgt artikel 7 van het EU-Handvest het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven. Voor de uitleg van artikel 7 van het EU-Handvest moet rekening gehouden worden met de interpretatie die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven heeft aan artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het bestaan van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 7 van het Handvest is een feitenkwestie. Tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan een familieleven in de zin van artikel 7 van het Handvest bestaan indien er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoekers hebben in hun visumaanvraag gewezen op dergelijke elementen, zoals hun medische kwetsbaarheden, het feit dat ze als inwoners van Gaza gevlucht zijn voor wat volgens een VN-Onderzoekscommissie een genocide uitmaakt, alsook het feit dat ze als Palestijnen in Egypte verstoken geen toegang zullen hebben tot sociale rechten.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat er een belangenafweging uitgevoerd is in het licht van artikel 7 van het Handvest. Dit komt neer op een schending van voornoemde bepaling, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zonder belangenafweging zijn de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd, wat een schending van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 inhoudt.”

3.2. Omtrent de nota met opmerkingen brengen de verzoekers in hun synthesesamenvatting de volgende repliek naar voor:

“3. Opmerkingen van de verwerende partij

De verwerende partij wijst erop dat Uw Raad dient te beoordelen of verzoekers een afgeleid verblijfsrecht genieten op grond van artikel 20 van het VWEU, en dit conform de arresten Ruiz Zambrano, Chavez-Vilchez en K.A. van het Hof van Justitie. De verwerende partij beklemtoont dat het hierbij niet aan Uw Raad toekomt om zich als annulatierechter in de plaats te stellen van het bevoegde bestuur.

Ook wijst de verwerende partij erop dat het Hof van Justitie meermaals bevestigd heeft dat de Lidstaten in beginsel vrij zijn om te bepalen hoe gestalte te geven aan het afgeleide verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU.

De verwerende partij stelt vervolgens dat het in beginsel de derdelander zelf is die de gegevens moet overleggen waaruit blijkt dat zij of hij een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 van het VWEU. Het gaat met name om de gegevens die erop wijzen dat de Unieburger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten indien het verblijfsrecht niet aan de betrokken derdelander toegekend wordt. Het afgeleid verblijfsrecht vloeit voort uit artikel 20 van het VWEU in zeer bijzondere situaties.

De verwerende partij stelt dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 gevolg gegeven heeft aan de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het afgeleide verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU.

Volgens de verwerende partij heeft het Hof van Justitie reeds gesteld dat de nationale overheden niet verplicht zijn om systematisch en uit eigen beweging na te gaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 van het VWEU. De verwerende partij verwijst in dit opzicht naar het arrest Chavez-Vilchez.

De verwerende partij bevestigt dat ze op de hoogte is van de omvang van het menselijk leed in Gaza, wat “een direct gevolg is van de voortdurende genocide door Israël”. De verwerende partij stelt ook dat ondanks de inwerkingtreding van een zogenaamd ‘vredesplan’ op 10 oktober 2025, Israëlische bezettingstroepen verdergaan met het vermoorden van Palestijnen in Gaza, en de toevoer van humanitaire hulp en andere levensbelangrijke zaken compleet afsluiten in wat de verwerende partij beschouwt als “een duidelijke en berekende poging om meer dan twee miljoen burgers collectief te straffen en Gaza onleefbaar te maken.”

De verwerende partij geeft een opsomming van een deel van de stukken die verzoekers neergelegd hebben in het kader van hun visumaanvraag.

In navolging van de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij nog naar artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, alsook naar het arrest Elgafaji waarin het Hof van Justitie een interpretatie geeft van artikel 15, c van (de toenmalige) richtlijn 2004/83/EG. De nota met opmerkingen citeert uit de volgende paragrafen van voornoemd arrest:

“35 In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

[...]

39 Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”

De nota met opmerkingen geeft eveneens een overzicht van criteria die het Hof van Justitie aangereikt heeft om te bepalen of er sprake is van een ernstige en individuele dreiging die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De verwerende partij concludeert hieruit dat volgens artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn zowel de algemene situatie in het land van herkomst, met name het algemene geweldsniveau en de onveiligheid, als de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de betrokkene(n) relevant zijn voor de beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming.

Met een referentie aan rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, voegt de verwerende partij toe dat de betrokken autoriteiten ook rekening moeten kunnen houden met andere elementen betreffende de individuele status en persoonlijke situatie van de verzoeker dan de enkele omstandigheid dat hij afkomstig is uit een gebied van een bepaald land waar zich “the most extreme cases of general violence” voordoen.

De verwerende partij bevestigt op de hoogte te zijn van de “talloze evacuatiebevelen van de Israëlische bezettingstroepen in Gaza”, en dit in alle delen van de Gazastrook, doch oordeelt dat het aan verzoekers toekomt om hieromtrent bewijsmateriaal voor te leggen.

De verwerende partij stelt dat in het kader van de verblijfsaanvraag de bewijslast toekomt aan de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de “wettelijke voorwaarden”. Op verzoekers en de verwerende partij rust met andere woorden een wederkerige zorgvuldigheidsplicht.

De verwerende partij verwijt aan verzoekers dat ze geen enkel stuk toegevoegd hebben aan hun visumaanvraag om te bewijzen of ze zich al dan niet hebben gewend tot organisaties die vluchtelingen ondersteunen in Egypte. De verwerende partij verwijst in dit opzicht naar de UNHCR, Refuge Egypt en het World Food Programme.

De verwerende partij stelt dat het niet voldoende is om enkel en alleen te verwijzen naar de algemene situatie zonder effectief zelf bewijs te leveren.

Over de geldtransacties van de Belgische zoon van verzoekers naar diens broer met de Duitse nationaliteit, stelt de verwerende partij dat dit nieuwe documenten betreft die niet ter beschikking waren op het moment van de bestreden beslissing.

Met een citaat uit het verzoekschrift tot vernietiging stelt de verwerende partij dat verzoekers niet specifiek in België moeten zijn, en dat het een optie is dat één van hun zonen zich in Egypte vestigt om in te staan voor hun levensonderhoud.

De verwerende partij beklemtoont ten slotte dat Uw Raad niet bij machte is om de feitelijke gegevens van een dossier of de opportuniteit van de bestreden beslissingen te beoordelen of zich op dat punt in de plaats te stellen van de bevoegde overheid.

De verwerende partij concludeert dat het beroep ongegrond is.

4. Replik van verzoekers

Verzoekers begrijpen allereerst niet hoe de verwerende partij zinvol kan refereren aan artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. De enige ascendenten van een statische Belg die krachtens deze bepaling een recht op gezinshereniging hebben, zijn de ouders van een minderjarige Belg.

Daarnaast verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van het Hof van Justitie om te stellen dat de bewijslast op verzoekers rust, en het niet aan de Lidstaten toe zou komen om uit eigen beweging na te gaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding. De verwerende partij baseert zich echter op selectieve lezing van de rechtspraak van het Hof van Justitie, die in het arrest Chavez-Vilchez het volgende gesteld heeft:

“76 Zoals de Europese Commissie opmerkt, is het in beginsel weliswaar aan de ouder die onderdaan van een derde land is om de gegevens over te leggen waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU ontleent, in het bijzonder de gegevens die aantonen dat bij weigering van een verblijfsrecht het kind het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten, maar dat neemt niet weg dat de bevoegde nationale autoriteiten er in het kader van de beoordeling van de voorwaarden die vervuld moeten zijn opdat die onderdaan voor een verblijfsrecht in aanmerking komt, voor moeten waken dat de toepassing van nationale voorschriften betreffende de bewijslast zoals die in de hoofdgedingen afdoet aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU.

77 Zo onthet de toepassing van dergelijke nationale wettelijke bepalingen betreffende de bewijslast de autoriteiten van de betrokken lidstaat niet van de verplichting, aan de hand van de door de onderdaan van een derde land verstrekte gegevens het nodige onderzoek te doen om vast te stellen waar de ouder die onderdaan van die lidstaat is woont en om te onderzoeken, in de eerste plaats, of die ouder daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke last voor het kind kan en wil dragen en, in de tweede plaats, of er al dan niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land.” (eigen aanduidingen)

Zonder rekening te houden met deze rechtspraak, biedt de nota met opmerkingen geen antwoord op het eerste middelonderdeel.

Voorts wijzen verzoekers erop dat ze in het kader van een visumaanvraag een verklaring neergelegd hebben met betrekking tot het ouderlijk gezag van hun dochter over hun kleinkind Y. Y. Dit document plaatst het adres van verzoekers' dochter in Tel al-Hawa, een buurt die reeds vanaf de eerste weken na 7 oktober 2023

zwaar geleden heeft onder Israëlische bombardementen, waardoor verzoekers eigendom, samen met de rest van de buurt, gereduceerd is tot puin.

Hun dochter is trouwens bij verzoekers ingetrokken voor de oorlog. Zowel de identiteitskaart van mevrouw S. A. als die van haar dochter – beide neergelegd in het kader van de visumaanvraag – plaatsen hun adres in de wijk al-Rimal. Ook deze buurt van Gaza Stad was vanaf 10 oktober 2023 een doelwit van het Israëlische leger, waardoor van verzoekers woning niets meer overblijft dan een ruïne in een desolaat landschap (stuk 14).

Een begin van de nodige onderzoeken zou dit ongetwijfeld voor de verwerende partij opgehelderd hebben. In ieder geval begrijpen verzoekers niet waarom de verwerende partij hen verwijt om hun aanvraag niet op voldoende wijze onderbouwd te hebben met de nodige bewijsstukken, nu de nota met opmerkingen zelf expliciet aangeeft dat er zich in Gaza een “voortdurende genocide” voltrekt, waarbij Israël het doel nastreeft “om meer dan twee miljoen burgers collectief te straffen en Gaza onleefbaar te maken.” Verzoekers kunnen niet begrijpen hoe de verwerende partij redelijkerwijze kan aannemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst gespaard zouden blijven van wat de verwerende partij beschouwt als een collectieve afstraffing die leven in de gehele Gazastrook onmogelijk probeert te maken.

Verzoekers hebben in hun visumaanvraag en in hun verzoekschrift tot nietigverklaring uitgelegd dat de Egyptische autoriteiten weigeren om Palestijnen te erkennen als vluchtelingen in de zin van het Verdrag van 1951, en dat de UNHCR dus ook geen mandaat heeft om Palestijnen in Egypte te helpen. Desondanks verwijt de verwerende partij aan verzoekers dat ze niet het bewijs geleverd hebben van een hulpvraag aan organisaties zoals... de UNHCR. Op deze manier biedt de nota met opmerkingen geen deugdelijk antwoord op verzoekers middel.

De verwerende partij verwijst overigens nog naar Refuge Egypt. Het betreft het een implementerende partner van de UNHCR in Egypte. Als implementerende partner van de UNHCR, zal ook Refuge Egypt zich enkel richten tot erkende vluchtelingen. Het World Food Programme biedt in Egypte hulp aan kwetsbare Egyptenaren, alsook aan circa 250.000 vluchtelingen. Onder de vluchtelingenpopulatie identificeert het WFP begunstigen op basis van het kwetsbaarheidsonderzoek dat de UNHCR uitvoert, en dat dus noodzakelijkerwijze Palestijnen niet onder het doelpubliek rekent. Zonder toegang tot de vluchtelingenstatus, blijven Palestijnen in Egypte dus verstoken van hulp.

Verzoekers begrijpen niet hoe de verwerende partij redelijkerwijze kan suggereren dat ze zich tot organisaties zouden richten die Palestijnen niet kunnen en zullen helpen, zoals landeninformatie en academische literatuur bevestigen.

Wanneer de verwerende partij ten slotte nog suggereert dat één van verzoekers zonen zich in Egypte vestigt om aldaar in te staan voor hun levensonderhoud, onderschrijft dit hun visumaanvraag. Dit betekent immers dat hun zoon met de Belgische nationaliteit inderdaad het grondgebied van de Unie als zodanig zou moeten verlaten wegens de afhankelijkheid van zijn ouders, met alle gevolgen van dien voor zijn effectieve genot van de rechten die voortvloeien uit zijn status van Unieburger.”

3.3. Beoordeling

De verzoekers beroepen zich in het derde onderdeel van het enig middel onder meer op een schending van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.”

Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet omvat een uitdrukkelijke motiveringsplicht (GwH 18 juli 2019, 112/2019, B.79.1. tot en met B.79.4), die de verweerder ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgenomen motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken

of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekers wijzen erop dat zij in hun visumaanvragen geciteerd hebben uit landeninformatie die stelt dat de Egyptische autoriteiten Palestijnen uit Gaza niet officieel beschouwen als vluchtelingen, met als gevolg dat Palestijnse vluchtelingen er niet alleen verstoken blijven van de vluchtelingenstatus en dus een formeel verblijfsstatuut, maar dat zij hierdoor ook geen toegang hebben tot onderwijs, de arbeidsmarkt en medische zorgen. De verzoekers menen dat de bestreden beslissingen, met de overweging dat er *“geen aanwijzingen (zijn) in het dossier die erop duiden dat het verblijf in Egypte voor betrokkenen niet verder verlengd zou kunnen worden”*, terwijl zij in hun aanvraag wel minstens een begin van bewijs leverden omtrent de precare situatie van Palestijnen in Gaza, niet afdoende zijn gemotiveerd. De verzoekers voegen hieraan toe dat niet wordt verduidelijkt waarom de in de aanvragen aangereikte informatie niet op hen van toepassing zouden zijn en dat de verweerder een onredelijke bewijslast oplegt door van hen te verwachten dat zij het bewijs zouden leveren dat zij geen verblijfsstatus kunnen krijgen in Egypte terwijl de beschikbare landeninformatie de moeilijkheden van de Palestijnen in Egypte bevestigt.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen erkent, hebben de verzoekers in hun visumaanvragen een begeleidend schrijven toegevoegd waarin wordt gerefereerd naar en geciteerd uit een artikel van ‘France24’, een artikel van *courrier international*, een artikel van ‘The New Humanitarian’ en verschillende arresten van het Hof van Justitie (zie ook elektronisch administratief dossier, stukken 9 en 10). De verzoekers verduidelijken hierbij dat Palestijnen uit Gaza door de Egyptische autoriteiten niet als vluchteling worden beschouwd in Egypte waardoor zij er ook geen humanitaire hulp kunnen krijgen, dat zij er geen vluchtelingenstatus en in de overgrote meerderheid van de gevallen (tenzij ze de Egyptische nationaliteit hebben) ook geen verblijfstitel kunnen krijgen, waardoor zij in Egypte in een uiterst precare situatie verkeren. De verzoekers citeren hierbij onder meer uit de publicatie van ‘The New Humanitarian’, waarin wordt gesteld dat UNWRA niet operationeel aanwezig is in Egypte en dat de Egyptische regering de bevoegdheid van de UNHCR over Palestijnse vluchtelingen niet erkent.

In de bestreden aktes parafraseert de verweerder dit element uit de aanvragen als volgt:

“De advocaat verwijst in zijn uiteenzetting naar de precare humanitaire situatie in Egypte en Palestina. (...) Het Egyptische beleid ten aanzien van de behandeling van inwoners van Gaza blijft onzeker en het risico op deportatie blijft bestaan. Desondanks zijn enkele tienduizenden Palestijnen de grens overgestoken om hun toevlucht te zoeken in Egypte. Hun situatie blijft uiterst precair. Ze profiteren niet van de vluchtelingenstatus en voor de overgrote meerderheid (tenzij ze de Egyptische nationaliteit hebben), ook niet van de mogelijkheid om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Zonder verblijfsvergunning hebben Palestijnen die naar Egypte zijn gevlucht geen middelen om te werken of in hun levensonderhoud te voorzien. Ze leven in extreme armoede, die nog wordt verergerd door het toch al verzwakte economische klimaat van het land. Zijn cliënten lopen daarom nog steeds een reëel risico op ernstige schade zolang ze in een staat verblijven die hun geen verblijfsstatus verleent en hen blootstelt aan het risico te worden teruggestuurd.”

In de bestreden aktes kan over de door de verzoekers aangereikte (algemene) informatie inzake de situatie van Palestijnen (Gazanen) die naar Egypte zijn gevlucht geen specifieke motivering worden teruggevonden. De enige vermeldingen omtrent het verblijf van de verzoekers in Egypte zijn de volgende: *“Bovendien bevinden betrokkenen zich momenteel in Egypte. Er zijn geen aanwijzingen in het dossier die erop duiden dat het verblijf in Egypte voor betrokkenen niet verder verlengd zou kunnen worden. Er werd ook geen bewijs ingediend dat mevrouw A. R. R F [dit is niet de verzoekster, maar hun dochter die geen partij is in deze zaak] in Egypte niet kan werken, gezien er geen taalbarrière is. Er is geen enkel officieel document voorgelegd dat bewijst dat de Egyptische autoriteiten hun aanvragen voor een verblijfsvergunning hebben geweigerd.”*

Bij de beoordeling van de tevens in de aanvragen aangevoerde situatie in Gaza, geeft de verweerder nog het volgende aan:

“Wij wijzen erop dat niet alle inwoners van de Gazastrook zich in een situatie van ernstige persoonlijke onveiligheid bevinden als gevolg van de algemene humanitaire situatie en willekeurig geweld in de zin van artikel 3 EVRM. Om het risico op willekeurig geweld te kunnen bepalen, dienen de verzoekers hun aanvraag te onderbouwen met de benodigde bewijsstukken. Er zijn ook geen aanwijzingen dat het verblijf in Egypte niet verlengd zou kunnen worden. Overwegende dat het aan betrokkenen is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragers ligt die een verblijfsvergunning aanvragen en dat deze personen daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moeten voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag.”

Deze motieven laten de verzoekers inderdaad niet toe om de redenen te kennen waarom de zeer precare (verblijfs-)situatie in Egypte en de hieromtrent in de aanvragen voorgelegde algemene bronnen van informatie niet worden aangenomen als grond voor de afgifte van een humanitair visum dat hen toelaat zich te vestigen bij hun Belgische zoon. Waar de verweerder louter stelt dat er *“geen aanwijzingen (zijn) in het dossier die erop duiden dat het verblijf in Egypte voor betrokkenen niet verder verlengd zou kunnen worden”* en waar de verweerder stelt dat de verzoekers *“geen enkel officieel document (hebben) voorgelegd dat bewijst dat de Egyptische autoriteiten hun aanvragen voor een verblijfsvergunning hebben geweigerd”*, maakt de verweerder in tegendeel geheel abstractie van de door de verzoekers voorgelegde informatie omtrent de onmogelijkheid voor Palestijnen om in Egypte bescherming en/of een verblijfstitel te krijgen. De verweerder laat na om te verduidelijken waarom deze informatie in het geval van de verzoekers niet relevant zou zijn of waarom deze informatie niet correct zou zijn. De bestreden weigeringsbeslissingen zijn op dit punt dan ook niet afdoende gemotiveerd.

De schending van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De Raad stelt in dit verband nog vast dat de verweerder in deze nota niet ingaat op de in het derde middelenonderdeel aangevoerde schending van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet. Waar de verweerder stelt dat het niet volstaat dat de verzoekers verwezen naar algemene informatie zonder effectief zelf bewijs te leveren en waar hij aangeeft dat zij bij hun aanvragen geen stuk voegden om te bewijzen dat zij zich al dan niet hebben gemeld tot organisaties die vluchtelingen ondersteunen in Egypte - zoals bijvoorbeeld het UNHCR in Egypte, 'Refuge Egypt' en 'World Food programme' - merkt de Raad op dat dergelijke motieven niet in de bestreden aktes kunnen worden teruggevonden. Het gaat om een *a posteriori* motivering die het vastgestelde motiveringsgebrek niet kan rechtzetten. In de mate dat de verweerder de bewijslast die op de aanvragers rust benadrukt, merkt de Raad op dat de verweerder in de nota uitdrukkelijk erkent dat de verzoekers uit Gaza afkomstige Palestijnen zijn die vier maanden na het grondoffensief van Israëlische troepen in Gaza naar Egypte zijn gevlucht. Bij gebrek aan enige betwisting omtrent de relevantie van de door de verzoekers in hun aanvraag vermelde algemene informatie over Palestijnen die naar Egypte zijn gevlucht, stelt de bewijslast die op de aanvragers rust de verweerder niet vrij om op afdoende wijze te motiveren waarom deze in de aanvraag aangehaalde informatie niet wordt aanvaard in het concrete geval van de verzoekers. De verweerder bleef hieromtrent echter in gebreke. De in de bestreden aktes opgenomen motieven zijn niet afdoende.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een verder onderzoek van de overige middelenonderdelen dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een humanitair visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------